

El meu àmbit privat

A mi m'agrada escriure coses com ara aquesta:

*La rosa de gener
En el cor de l'hivern,
en el punt més gelat,
la rosa s'ha desclòs
mostrant un roig encès:
ha lliurat un secret
ardent i fulgurant
enmig d'un món de boïra.*

...i això agrada a poquíssima gent, tan poca que no em cal publicar-ho. Quan vull que un amic o una amiga llegeixin algun text, els el deixo directament, però procuro no donar-los massa turment.

Tinc la impressió que tampoc no sóc ben bé un exponent del títol de la secció: "escriure en femení". Ara per ara, escriure forma part del meu àmbit privat i prou.

Àngels Gardella

A la recerca d'un mot

Paraules. Enganxades a les faldilles de la mare, a la mà que s'alça davant els ulls, al caramel de menta. Que et diuen "nena" sense que entenguis què et diuen. Paraules que s'organitzen en tires llargues per dir coses cada vegada més complexes. Paraules que s'enganxen més tard al paper, que s'escapen del paper per entrar en els teus ulls. La màgia del paper i les paraules que acosten el món a dintre teu: uns nens que es van perdre al bosc i, camina que caminaràs, van descobrir al mig dels arbres un llumet pampalluguejant. La basarda de les paraules que et presenten la bruixa, el llop, les pomes envernades que les Blancaneus mosseguen. Paraules incomprensibles, disposades ben aviat a allunyar-te del món. S'encadenen les unes a les altres l'allau de paraules com aquestes, cruels, intemperants, malèvols. T'embolcallen durant anys, fins a fer-te adonar de la solitud. La solitud de què ja mai més podràs alliberar-te. Les paraules que la conformen rauen en

algun lloc ignot que és en tu per sempre més. Fins que un dia començaràs a gravar en paraules el teu propi pensament, la visió de les coses, dels cels, de les persones. La visió de la mort i la tristesa, de la joia, del desig. Si el fat en aquell instant t'és propici i t'estén un full en blanc davant dels ulls, pot produir-se en tu l'encanteri: com l'explosió pristina, un desvessall de paraules encadenades o no pot tacar la pàgina de mica en mica fins buidar del teu si els trossos de vida que hi tens gravats i que només amb paraules pots dir. Si és així, t'adonaràs que allò que s'ha anat dipositant damunt del full és estranger a tu mateixa, aliè, del tot desconegut, inesperat. T'adonaràs que les paraules allà fixades tenen vida pròpia, que no les posseïxes sinó que et tenen posseïda. Que soles s'organitzen i et traïxen, que emeten missatges que no són teus, que t'arrossegueuen per viaranys inexistents fins aleshores, per viaranys que pots mai no existiran. Presa per les paraules, seràs impulsada dins l'elipsi on l'univers es conforma sense que en puguem saber res. Aleshores, cercaràs inútilment el mot que t'expliqui aquest moment i aquest espai. No el trobaràs enlloc. Mai no ha entrat a dintre teu cap paraula que el contingui. Llançada a la terra sense nom, gravitaràs per sempre més a la recerca d'un mot.

Assumpció Cantalozella

